

DZIADEK (3) sb m

a oraz e jasne.

sg N dziadek (1). ◇ G dziadka (1). ◇ I dziadki(e)m (1).

Sł stp brak, Cn s. v. dziad, Linde XVII – XVIII w.

Dem. od „dziad” ‘ojciec ojca lub matki’; *prosocer Calep; pappus, proavus Cn (3)* : Proavus – Mego dźiatka albo babki moiei ocziecz. *Calep* 850a, [864]b.

W *przen* (1) :

Wyrażenie: »dziadek z głogu albo z przmielu [= rodzaj krzewu] wystrugany« = *laska, kostur* (1):
Tákże y počćiwemu á státecznemu człowiekowi/ nie lepiejże mu ná to pátrzyć gdi fie szaleńcy trzęfą/
fkaczą/ [...] niżliby fie sam trząść miał/ [...] boby theż tho iednák nadobnie iego miłości przyłtało/
podpirájąc fie owym drugim dźiátkiem z głogu álbo s przmielu wyftrugánym. *RejZwierc* 164v.

SB